

Пролог

I

Наши дни

Остров Какатра, Индийски океан

Ако небето не беше толкова безоблачно, луната ослепително ярка, а въздухът застинал като в картина, полюшваното от кротките вълни, обърнато с лице надолу тяло можеше да изчезне под прикритието на нощта. Сребристата светлина обаче излагаше безмилостно на показ восъчната кожа на едното рамо и свлечената презрамка, оплела се по ръката като водорасло, и караше дребните кристалчета по роклята да лъщят не по-смътно от звездите в небосклона.

От далечината се разнасяше басовият пулс на музиката, накъсван от радушни възгласи. Светлините на луксозната яхта мъждукаха на хоризонта, а силуетът ѝ се открояваше в златисто от катранените води на океана, досущ като диамантена гилотина, разсичаща непрогледните дълбини. Първокласният плавателен съд беше домакин на най-дългоочакваното рожденическо парти на годината: грандиозно събитие, същински еталон на пищността и разточителството. На борда му бяха поканени рояк изтънчени личности, от олимпийски идоли и правителствени величия, през холивудски звезди, бляскави супермоделни, певци, актриси и танцьори, та чак до избрани персони от каймака на бизнес обществото. Възцареният се покой отвъд борда беше в друга вселена: никой не подозираше, че под краката им, бездиханна и по-тиха от нощта, се носеше удавена тайна.

Смъртта не я беше споходила отдавна, може би преди половин час. Силният прилив тласкаше тялото към брега, но нежно, сякаш за да не я събуди, а водата целуваше с мразовити устни студената кожа. Ръцете ѝ плаваха разперени, а косите ѝ бяха впримчени в сложна плетеница като мачтови въжета на сразен от буря кораб, запътил се към чудни земи, но срещнат от гибел наред чужди морета. Вълните си играеха със скъсаната ѝ рокля, а от прободната рана се процеждаше безцелно тънка струйка кръв.

Ако спеше, грубият допир на крайбрежния чакъл несъмнено щеше да я събуди. На раздяла ръбестите камъчета одраха корема ѝ и приливът я положи с прискърбие на брега. После се отдръпна с шумолене на коприна.

Малко по-надолу по плажа крачеше смел ловец на морски костенурки. Татко му беше казал, че нощем снасят яйцата си на брега и момчето се оглеждаше за люспести крачка и лъснали под лунната светлина черупки в пясъчните бразди. Нямаше работа тук посред нощ – спипаше ли го навън, госпожица Дженсън, икономката, щеше собственооръчно да му извие врата, но му беше доскучало. Присви очи и се загледа в яхтата, чиято светлинка блещукаше като че ли на стотици километри от брега, и му се прииска да е там. Бяха му обещали, че един ден всичкото това ще е негово и ще се радва на баснословно наследство. Клечеше до разливащите се вълни, обхванал с длан брадичката си, ровейки слепешката из влажния пясък с другата ръка, и си мислеше какво ли би било да стане много богат. Коленете му вече мокрееха, но той продължаваше да тършува из погълналите дневната топлина копринени пясъчинки в търсене на последната за вечерта находка.

Първоначално пръстите му стиснаха откритието съвсем инстинктивно, както бебешка ръчичка стисва палеца на мама. Имаше чувството, че е напипал мрежа, като онези, в които ловеше раци, но тази го теглеше, сякаш го принуждаваше да погледне.

Още като наведе глава, осъзна, че е попаднал на нещо страшно. Ръката му беше заровена чак до китката в нещо подгизнало, лепкаво като паяжина, неприятно и... човешко на допир. По кожата на ръката му плъзнаха като пипала потъмнели от водата снопове нишки. Не нишки, а кичури, а в основата им...

Писькът на момчето прониза нощния покой. Изригна от тайно кътче на тялото му, за чието съществуване дори не беше подозирал. Островът ахна в отзвук, изтръпвайки в постелите на просторното си океанско ложе, и отвори едно око, сякаш дори в съня си бе очаквал тайната да се разбули.

II

Един ден по-рано Двайсет и четири часа до отплаване

Рубен ван дер Мейде слезе от борда на яхтата си с внушителната осанка и авторитетността на крал. Той си беше абсолютен крал, дяволите го взели, поне в това кътче на света, където лесно се забравяше, че отвъд отривистата синееща линия на хоризонта съществуват други земи и цивилизации. Ръбът на земята, крайната точка на кръгозора: ако питаха Рубен, това беше Какатра.

Въпреки че беше поискал от икономката си възможно най-тънката ленена риза, Рубен се обливаше в пот. Усещаше как се стича на струйки по гърба му, образува петна под мишниците му и се насъбира в отпуснатите гънки по тялото му, които така усърдно се мъчеше да изглади. Божичко! Откога започна да се поти и в *ушите*? Свали бейзболната шапка от главата си с гневен замах и попи влагата с носна кърпа, бръквайки с крайчето в ушите си. Доволен от свършената работа, закрачи целеустремено по плажа, почесвайки умислено рижия мъх по брадата си.

Подготовката вървеше усилено: огледал беше яхтата лично, обсъдил беше това-онова с организаторите, уредил беше и въпроса с благотворителната томбола... Какво оставаше? След двама и четири часа всички знатни особи щяха да отпразнуват с него шейсетия му рожден ден и да почетат с вдигнати чаши безспорно (така де, къде беше смисълът да се спори с неоспорим факт) най-богатия и влиятелен човек на планетата.

Всеки от гостите беше получил покана няколко месеца предварително, не че съществуваше опасност да забравят за най-очакваното социално събитие на годината. През цялото това време личният му състав се занимаваше с телефонни обаждания от непоканени звезди – певци, модели, актриси, политици, търговци на изкуство, писатели, изобщо личности, които се имаха за близки с Рубен, но очевидно не отговаряха на изискванията. Нямахме как – все някой трябваше да си остане вкъщи. Животът на върха го беше научил да прави жертви.

Беше купил Какатра с идеята да я превърне в следващото си бизнес начинание: откъснато от света райско местенце, където богатите и известните можеха да разпуснат и да се наслаждат на спокойствие, да намерят убежище от ярката светлина на прожекторите. Но и той самият започна все по-рядко да напуска собствения си оазис. Тучната растителност на острова, лазурната вода и златисти пясъци му даряваха отмората, от която така се нуждаеше. Какатра беше живописен подслон и скривалище. В света не бяха останали много подобни оазиси.

Близко до плажа, нагоре по няколко реда вити каменни стълби, се намираще имението на Ван дер Мейде. Колосалната бяла сграда беше обкръжена с бълбукащи фонтани и сма-

рагдови палми и беше издигната по съвършен образец. Понастоящем се славеше със званието „Най-бленуваното жилище на света“, отредено ѝ преди няколко години от голямо американско списание. Рубен имаше планове да внесе още подобрения, започвайки с разширяването на и бездруго грамадния плувен басейн и преобразуването му в многоетажен паметник на архитектурата с директна връзка с океана. Завидният му предприемачески дух беше спечелил благосъстоянието му: хрумнеше ли му някоя налудничава идея, Рубен моментално се наемаше да запретне ръкави и да я осъществи.

Днес обаче нямаше време за налудничави хрумвания. Чакаше го грандиозно парти. Маргарет Дженсън го чакаше на главния вход. Англичанката икономка беше дребничка като врабче и към четирийсетте, с права като праз кафеникава коса, безжизнено увиснала до раменете ѝ, и трескаво стрелкащи се очи. Движенията ѝ бяха чевръсти, решителни и дори леко припрени.

– Всичко наред ли е, господин Ван? – попита жената, когато Рубен профуча край нея, шляпайки с джапанки по полираната подова настилка. Така предпочиташе да го наричат. – Яхтата изглежда впечатляващо.

– Напълно. – Резкият му йоханесбургски акцент окастри думата. Метна шапката си върху близкия бюфет от тъмно дърво – безумно скъпа африканска мебел, с която се беше сдобил на търг миналата пролет. На шапката му пишеше: **ДЕЙСТВАЙ, ПРЕДИ ДА СИ РАЗМИСЛИЛ.**

Влезе в кабинета, затвори вратата и отиде до бюрото.

Естествено, че яхтата изглеждаше впечатляващо: иначе какъв беше смисълът? Рубен ван дер Мейде вечно се стремеше към възхищението на околните. Все пак беше бог и очакваше от народа си да се отнася с него подобаващо.

Включи макинтоша, чудейки се дали най-накрая е получил отговор за азиатския вариант. Във входящата кутия имаше едно непрочетено съобщение от подател, чийто имейл адрес не му звучеше познато, и Рубен щракна лениво с мишката, отпусайки се назад в кожения стол. Зад гърба му се ширеше неопикуема панорамна гледка към океана.

„Един от тях съм. Утре истината ще излезе наяве.“

Рубен закова недоумяващ поглед в съобщението. Приведе се напред. Стана и отвори вратата.

– Маргарет!

Госпожица Дженсън мигновено изникна в коридора.

– Слушам, господин Ван.

– Къде е Жан-Батист?

Маргарет бързо се овладя. Нямаше жена, която да не копнее по Жан. Не и без гузна съвест, понеже делата му бяха повече от потресаващи. Знаеше, че и французинът е не по-малко студен и безкомпромисен от началника ѝ, но поне тайнствеността му отиваше. Открай време го имаше за неизвестна величина.

Рубен използваше пълното му име само когато нещо не беше наред.

– Не съм го виждала – отвърна Маргарет. – Мога ли да ви помогна с нещо?

Рубен захвърли добрите обноски.

– Сериозно ли си въобразяваш, че въпрос, изискващ намесата на Жан-Батист, може да е по твоите възможности?

– Извинете, аз...

Рубен затръшна вратата.

Съобщението беше просто нечия представа за шега. Но как беше успял този някой да се добере до личната му поща?

Само тесен кръг от хора бяха допуснати толкова близо: Жан-Батист и шепа избрани клиенти.

Колкото и да се мъчеше да усмири надигналите се опасения, сърцето щеше да се пръсне. *Туп, туп, туп.*

Мамка му. *Ничия* власт не се простираше по-надалеч от неговата. Тържеството щеше да мине благополучно, а после щеше да се заеме с издирването на майтапчията, дръзнал да се меси в бизнеса му. *Бизнес* – точно това си беше. А той самият беше бизнесмен. Всичко сторено дотук... Всичко беше за пари. В резултат на това сега се къпеха в пари. Нямаше намерение да подхваща морален монолог, за който така или иначе не вярваше да намери материал. Съвестта беше за женчовците – не и за него.

Този път потърси Маргарет по интеркома. Не желаше да понесе отново недобре прикрития ѝ възторг от поредната изникнала драма.

– Намери ми момиче – нареди той. – И по-живо.

Едно-единствено нещо можеше да му помогне точно в този момент: добра свирка.

1

Лори

Лориана Гарсия Торес четеше роман. Не беше никак лош. Главният герой беше меланхоличен, недоразбран поклонник на женската красота, с пламтящо за мъст сърце. Няколко палави тъмни къдрици паднаха върху лицето ѝ и тя ги прибра на тила си. Салон за красота „*Трес Ерманас*“, неугледен търговски обект с олющени, надраскани с графити стени в Ийстсайд, Лос Анджелис, както обикновено, пустееше.

Анита се приближи до тезгяха.

– Някой трябва да изхвърли боклука – подсмихна се презрително тя и чертите на лицето ѝ придобиха обичайната си комбинация от злоба и отегчение. – Хайде!

Лори вдигна очи от книгата. Беше на седемнайсет, кожата ѝ беше с цвета на пустинята по залез, очите – големи, бляскави и черни, с плътни мигли. Излъчваше безспорен сексапил, макар че беше девствена, или може би точно заради това. Тази сладка възраст беше още един плюс към вродената ѝ красота.

Стигнала до прага на женствеността, тя все още не се беше разделила с детската си невинност. Доведените ѝ сестри, едва с няколко години по-големи, но напълно лишени от чара и благодушието на Лори, я ненавиждаха поради точно тази причина.

– Тук съм от шест – възрази Лори. – Това е първата ми почивка.

– *Това е първата ми почивка* – иронизира я Анита, джвакайки дъвка с отворена уста. Гледката беше отвратителна заради изобилно наклепаните ѝ с бляскаво червило устни.

Ноктите ѝ бяха извити и дълги няколко сантиметра, а от ушите ѝ висяха тежки кръгли обици. – Какво толкова си се зачела в тая помия! – Издърпа книгата от ръцете ѝ и я запрелиства с отвращение. – Тука се бачка, драга, тъй че престани да мрънкаш.

– Не мрънкам. Не съм почивала цял ден... – Момичето млъкна, смутено от смразяващия поглед на Анита, която засили песента на Джей Зи по радиото и добави:

– Никакви почивки! Или ще кажа на мама и Тони за Рико.

Май не ти се ще, а? – Рико беше гаджето на Лори. Семейство Гарсия за нищо на света не биваше да научава за него, иначе щяха да откачат.

Лори мразеше всичко в „Трес Ерманас“: пукнатите огледала, противната, омекнала от жегата и белеща се като изгоряла плът тапицерия от изкуствена розова кожа, ухабените порцеланови купи, където плакнеше косите на клиентките, натрапчивата смрад на амоняк. Мразеше всяка секунда, прекарана тук.

Животът не беше лесен, откакто майка ѝ беше починала преди десет години. Не след дълго Тони, баща ѝ, се беше оженил повторно, придобивайки ново семейство: доведените сестри Анита и Роса, които ѝ завиждаха за красотата и тровеха живота ѝ, и мащехата ѝ Анхелика, чийто зъл поглед и обидни подхвърляния изразяваха неприязънта ѝ към заварената дъщеря. За да не разочарова родителите си, Лори беше напуснала училище и се беше присъединила към семейния бизнес, бъртейки се от сутрин до здрач с капнали от умора пръсти и мозоли на краката. Но като че ли усилията ѝ никога не бяха достатъчни. Поведението на сестрите ѝ беше прогонило много клиенти и салонът тънеше в дългове и отчаяние.

Лори не разполагаше нито с пари, нито с перспективи. Работните дни се точеха един след друг, а заплатата ѝ беше мизерна. Докато Анита и Роса пилееха парите си за евтини дрехи, цигари и мъже, Лори директно влагаше своя дял обратно в бизнеса. Обичаше баща си и не искаше да го гледа измъчен, макар да беше твърде късно да го направи щастлив. Тя не водеше живот, а борба за живот.

Роса влезе през задния вход към двора, където ходеше да пуши. Тя беше най-голямата от трите сестри – и на възраст, и на килограми. Носеше лъскавата си тъмна коса късо подстригана, разнообразявайки прическата със ситно накъдрени предни кичури.

– Лориана разправя, че си била свършила работата за днес – изчурулика Анита. – Явно има по-важни задачи!

– Така ли било? – Роса изгледа Лори пренебрежително. – Какви например?

Лори се отказа да спори и се надигна. Нямахме смисъл да им противоречи. Единствено Тони заставаше на нейна страна, но напоследък и той беше вдигнал ръце. Безкрайната поредица от заеми, непогасени вноски и заплахи от страна на банката го бяха сломили. Беше се превърнал в безгласна буква, давайки свобода на Анхелика да се разпорежда диктаторски с бизнеса и семейството, и най-вече с Лори. Нямахме друг избор, освен да се грижи сама за себе си. И тя го правеше.

Вратата на салона се отвори и единствената клиентка на Роса за целия следобед – нацупено чернокожо момиче с изтощена къдрава коса – прекрачи лениво прага. Тръсна се в най-близкия розов стол, посочи с поглед Лори и заяви:

– Искам като нейната коса.

Не се случваше за пръв път клиентка да поиска като къдриците на Лори, което беше непосилна задача. Роса изгледа с омраза заварената си сестра.

А Анита се усмихна доволно, като видя Лори да хваща парцала.

– Късметлийка си, че имаш работа, да знаеш – подхвана тя, оглеждайки орловите си нокти.

– Моето семейство отвори салона – възнегодува Лори. – Така че работата ми няма общо с късмета.

Това беше самата истина. Родителите на Лори бяха горди, богобоязливи и трудолюбиви хора, бедни като църковни мишки, но все пак щастливи. Пристигнаха в Америка с два цента в джоба, те бяха взели заем и отворили собствен бизнес. Купили разнебитен магазин в една от най-западналите части на Ел Ей и с усърдие го превърнали в своя гордост.

Ала майка ѝ почина. По най-неочакван, внезапен и потресаващ начин. Заслепен от връхлетялата го скръб, Тони беше потърсил утеха в прегръдките на първата жена, която си беше направила труда да го изслуша. И така Анхелика се уреди с мъж и действаш бизнес. Още след първите няколко седмици салон за красота „Пелобело“ беше прекръстен на „Трес Ерманас“ и определено тръгна към провал. Лори даваше всичко от себе си да задържи бизнеса, като се трудеше неуморно и безвъзмездно.

Но каузата беше загубена. Отчаяние и безнадеждност обзеха цялото семейство. Поражението надвисна над дома им.

Лори отказваше да приеме такова бъдеще. В сърцето ѝ искреше малка светлинка. Понякога си мислеше, че е духът на майка ѝ, вечно с нея, друг път – неугасващото въгленче, чийто пламък я държеше жива. Очакваше промяната. И щеше да я разпознае и приветства, когато настъпи.

– За днес приключих – обяви тя и облегна мопа в ъгъла.

– Не си го и помисляй! – озъби ѝ се Анита.

– Не си го мисля. – Лори грабна чантата си, събу неудобните обувки с пластмасови токчета – въведен от Анхелика задължителен дрескод – и намъкна любимите си, макар и поизносени кецове „Конвърс“. – Просто си тръгвам.

– Къде отиваш?! – Роса тикна фризьорската си ножица в лицето на Лори. – Имаш още час работа и ще го изработиш до последната секунда!

– Или какво? – подметна Лори, събирайки купчина орфани книги от рафта под тезгяха.

– Силно се надявам да не си тръгнала към Рико! Защото няма да ти се размине току-тъй!

Момичето отвори вратата под звука на така познатото металическо изскърцване. Притисна книгите към гърдите си заедно със стаените в тях приказни светове, където се рееха мечтите ѝ. Колко сладък беше вкусът им, досущ мед.

„Ще се измъкна оттук – обеща си Лори Гарсия. – Един ден. Един слънчев ден ще вкуся свободата.“